

Koloidní stříbro- "antibiotikum" s minimálními vedlejšími účinky, léčí infekce, HIV..

3. března 2013 v 18:13 | Lena | [- Zdraví a nemoci](#)

Ag

Koloidní stříbro bylo v minulosti používáno jako prostředek proti mnoha infekcím. Později bylo vytlačeno antibiotiky na penicilínové bázi, která ovšem mají nemálo vedlejších účinků. Jelikož jsou antibiotika často zbytečně nadměrně předepisována i tam, kde by užívána být nemusela, mikroorganismy si na ně vytvořily rezistenci a důsledkem je jejich stále nižší účinnost. Koloidní stříbro, jako prostředek k léčení v posledních letech opět zaznamenává pomalý vzestup a v použití stoupá na oblibě. Dá se použít nejen v boji s různými infekcemi, plísněmi, ale vzhledem k jeho antibakteriálním i výše zmiňovaným protiplísňovým účinkům jako dezinfekce do vody v akváriích, občasná zálivka pokojových květin, jako příměs do vnitřních částí ledniček, jeho využití je širokospektrální. Mám i "informace", že si díky tomuto koloidu někteří lidé vyléčili boreliózu

Tolik velmi krátce na úvod mými slovy.

A nyní předložím článek, tak, jak mi byl v tištěné podobě předán. Je to nějakých 12 let nazpět, kdy byl vytištěn, avšak jeho aktuálnost je stále na místě a rozhodně stojí za přečtení.

Aplikace koloidního stříbra v oficiální medicíně v Evropě a USA 1933- 39, jako primárního léku diagnóz (obdobně, ne- li stejně se používá i dnes)

- akné, artróza, absces, cystitida, černý kašel, diabetes, ekzémy, dermatitida, furunkuloza, gastritida, hyperplazie prostaty, chřipka, opar prostý i pásový, kolitida, infekční anémie, impetigo, infekční průjem, kapavka, kožní plísně, lepra, lupus, lupenka, lymfagitida, malárie, Menierův syndrom, meningitida, měkký vřed, nespecifické choroby krve, či zažívacího traktu, neurastenie, popáleniny, plísňová onemocnění trávicího traktu, psitakoza, rakovina kůže, revmatismus, sepse, sněť slezinná, spála, svrab, svědění, tuberkuloza, tyfus, vředová choroba trávicího ústrojí, záněty > dýchacích cest, pohrudnice, potních žláz, středního ucha, slinivky, žlučníku, rohovky, víček, hlavních i vedlejších dutin, zápal plic

Které mikroorganismy koloidní stříbro likviduje

- z nekonečně dlouhého seznamu je možno jmenovat koky, enterokoky, mikrokoky, streptokoky, stafylokoky, stomatokoky, pneumokoky, meningokoky, bakterioidea, neiserie, helicobacter pylori, klostridia, escherichia coli a další koliformy, salmonelly, bacilus aureus a další bacily, na viry HIV, herpetoviry, cytomegaloviry, hepatoviry, chřipkové viry a další, houby a plísně candidy, giardie, trychomony a jiné

K největším půvabům koloidního stříbra patří jeho chemicky interní chování k naprosto všem tekutinám, potravinám, doplňkům i léčivům. Neovlivňuje ani působení antibiotik, ovšem současně užívání obou preparátů společně je zbytečné.

Nedráždí zažívací ústrojí, mohou je užívat i lidé s akutním překyselením žaludku, pálením žáhy, nadýmáním, kolikou a všemi ostatními zažívacími problémy.

Možno ho také užít jako povrchové antibiotikum, antiseptikum. V tomto případě je možno užít i koloid, který již nevykazuje nejlepší kvalitu.

Další využití

Výplachy ústní dutiny, odstraňuje pach z úst, plak- jež způsobují stomatokoky, desinfikuje mandle, pochvu, konečník, kapání do nosních dírek- prevence i léčba zánětů dutin, inhalace- desinfikuje dutiny horních i dolních dýchacích cest, výtěr nosních dírek i uší, k zevnímu potírání- akné, vyrážky, ekzémy, oděrky, rány, popáleniny, bodnutí hmyzem, potírání míst zasažených plísní, dezinfekce- přidáním několika kapek do běžných nápojů (zejména na cestách), do domácích konzerv a zavařenin, u domácích zvířat- potírání ran, zánětů, kousnutí, vyrážek, napuštění hraček stříbrem, dezinfekce

postřikem- (malou sprejovou nádobkou) pracovních desek v kuchyni, zbytků jídel k pozdější konzumaci, vyrážek z plen, vyrážek, škrábanců, otevřených ran, popálenin, vředků a akné, kožních plísní, ponožek, u domácích zvířat a ptáků- postřik celého zvířete, postřik krmení, pelechu, klece, u domácích rostlin- postřik rostliny, zejména míst zasažených chorobami a parazity, půdy, přidání několika kapek do vody na zalévání, do vody s řezanými květinami- prodlouží jejich svěžest, vnitřní užití- u domácích zvířat dávkování po kapkách do pitné vody

Dr. Nat Kessler

(přeloženo a publikováno s laskavým svolením autora)

Co je to koloid. Suspenze mikročástic (molekul, či atomů), většinou pevné organické, či anorganické látky, která je rovnoměrně rozptýlena ve vodním, nebo hydrofilním prostředí (nosiči). Charakteristickou zvláštností koloidu je, že si bez ohledu na povahu a molekulární váhu prvku suspenze ponechává téměř všechny důležité fyzikální vlastnosti nosiče- bod tuhnutí, bod varu, objem, pnutí, odpor atd.

Koloidy tvoří 75% a více hmotnosti všech živých organismů a k nejdokonalejším a nejsložitějším koloidům patří lidská krev, lymfa a mozkomíšní tekutina. Dokonalost biologických koloidů zajišťují elektrochemické reakce biologické elektřiny.

Generátorem proudu o určitých daných hodnotách se vytvářejí koloidy uměle. Stříbro, zlato, 18 dalších kovů a jód tvoří ideální koloidy. Všechny tyto koloidy jsou zdravotnický využitelné, avšak stříbro má mezi nimi výlučné postavení a zdaleka nejvyšší míru rozšíření.

Historický exkurs

Antibakteriální náležitosti stříbra zaznamenala již staroindická i arabská medicína. K využití stříbra jako antimikrobiálního prostředku však ve větší míře došlo teprve v antickém Římě. Všechny patricijské domy uchovávaly poživatiny ve stříbrných nádobách a do mléka a tekutin ukládaly stříbrné mince, aby je sterilizovaly a prodloužily jejich životnost. Tento účelný zvyk se dochoval v prostředí evropské šlechty po celá následující staletí. Užívaly se i stříbrné přístroje. Od 15. století bylo zvykem dávat k jídlu i slánky s mletým stříbrem, které se sypalo do jídla. Čisté stříbro však není biologicky dobře využitelné a po určité době jeho vnitřního užívání se objevovaly příznaky otravy stříbrem (argyrie), které se projevují šedým zbarvením pokožky a očního bělma a poškozením jater. Proto se stříbro v této formě přestalo používat.

V letech 1805- 50 chemici začali vytvářet a studovat první umělé koloidy, v letech 1895- 1910 se objevily první významné vědecké práce o zdravotnických aplikacích kol. stříbra v USA, Anglii, Německu a Švýcarsku. Koloid stříbra se začal používat v období po první světové válce.

V průběhu druhé světové války se na trhu objevily sulfonamidy (sulpha-P) a antibiotika (penicilin, streptomycin), tedy léčiva se stejnou indikací, avšak s nižšími náklady na výrobu.

Po válce si kol. stříbro uchovalo jen dílčí pozici při desinfekci pitné vody, ale antibiotiky bylo zcela vytěsněno.

V průběhu 60. let se začal v mezinárodním měřítku aplikovat princip, že **přírodní látky v čisté podobě nesmí být patentovány jako léčivo**, tudíž, že na jejich vývoj, výrobu a prodej nemůže nikomu vzniknout výlučné právo. Tato okolnost koloidní stříbro postavila zcela mimo zájmy velkopřemyslu.

Stříbro je tzv biogenní prvek, který se v mikroskopických množstvích přirozeně vyskytuje v organismu člověka, všech obratlovců a řady rostlinných druhů. Takto existuje vždy v podobě koloidu. V lidském organismu je v zastoupení jednotlivých chemických prvků na 33. místě (z toho kovů na 18. místě). Člověk se s ním rodí i umírá a jeho rovnováhu obnovuje jeho příjmem ze zeleninové stravy. Protože biologická elektřina dovede koloidy vytvářet a obnovovat, je hypoteticky možné, že si lidské tělo částečně dotváří koloidní stříbro i se stříbrných solí, které mohou být obsaženy v anorganických složkách stravy (kuchyňské soli a další).

I přes tuto nepřízeň okolností někteří američtí výrobci vitaminů a biolátek na výrobu kol. stříbra nezanevřeli a zachovali ji do dnešních dnů. V letech 1968- 1992 museli mít výrobci k výrobě i prodeji kol. stříbra jako potravinového doplňku zvláštní licenci FDA > (má pozn. Úřad pro kontrolu potravin a léčiv v USA).

Na rozhraní 70. a 80. let vědci v řadě zemí zjistili, že mnohé geopatogenní bakteriální kmeny se dovedou enzymaticky rychle rozvíjet, čímž se stávaly odolnější vůči antibiotikům. A v pozdějších letech také objevili několik desítek nových patogenních bakteriálních kmenů, vůči nimž nebude v nejbližších letech myslitelné účinné antibiotika vůbec vyvinout. Navíc, antibiotika mají spoustu vedlejších účinků škodlivých pro organismus. Ovšem studie o koloidním stříbre ukázaly, že většina bakterií a virů proti němu nedokáže vyvinout obranný mechanismus.

V roce 1993 vyšlo veřejně najevo, že američtí i ruští kosmonauti si při cestách do vesmíru s sebou brali zásoby koloidního stříbra. A v roce 1997 byla zveřejněna zpráva, že hlavní lékař amerického ministerstva obrany pověřil speciální tým expertů ke klinickému prověření neúčinnější antivirové, antibakteriální a antiseptické látky, která by mohla být k dispozici pro kritické válečné operace a vítězem se stalo **koloidní stříbro**.

Jak stříbro v těle působí

Poznání o tom, jakým způsobem a kterých biochemických operací se stříbro účastní se vyvíjelo 80 let a zdaleka není u konce. Evidentně se podílí na procesu dozrávání buněk T, jedné z nejdůležitějších složek imunitního systému. Mimo to koluje v krevním oběhu, kde při kontaktu umrtvuje choroboplodné viry, bakterie, houby a plísňe. Objevuje se i spekulace, že vykazuje i určitou komplexní antioxidační aktivitu.

Koloidní stříbro likviduje pouze **jednobuněčné organismy**, nikoliv však vícebuněčné parazity, ale ani k těm se nechová přátelsky. **Naštěstí pro nás, jednobuněčných mikrobů je 97%** všech druhů a kmenů. Patří k nim původci 670 klasifikovaných chorob podle Světové zdravotnické organizace a možná i další choroby.

Všechny tyto jednobuněčné organismy mají své vlastní enzymy, které jsou katalyzátory jejich životních pochodů. Mikroby přijímají "potravu" receptory v membráně, která tvoří jejich "kůži" a skrze ni vylučují i své biologické odpady. Atomy stříbrného koloidu póry v membráně snadno projdou a chemicky deaktivují enzym mikrobu. Nejpозději do 4 minut mikrob odumře, protože není schopen bez svého enzymu uskutečňovat látkovou přeměnu. Mikroby v "dětském" věku často uhynou již po několika sekundách od deaktivace svého enzymu.

Výroba a aplikace koloidního stříbra

K výrobě koloidního stříbra se užívá elektrochemický proces, při němž jsou do nosiče- kapaliny ponořeny dvě elektrody z ryzího stříbra (čistota 99.8 % a více). Ty jsou vystaveny pulzům střídavého proudu o nízkém napětí i dalších, velmi specifických fyzikálních hodnotách. Nejčastěji bývá nosičem destilovaná voda, která však musí obsahovat specifická stopová množství látek (Na, Mg, Ca, F, Cl aj) s elektrolytickým potenciálem. Evidentní předností takto upravené destilované vody je, že se stříbrný koloid zachová v neměnné podobě delší dobu. Kvalitní a biologicky hodnotný koloid lze připravit i ze slepičího bujónu, ale jeho životnost nebude delší, než několik hodin. Konsistentní kvalitu koloidního stříbra mohou snadno narušit různé faktory, čímž jeho biologická hodnota a zdravotnická využitelnost postupně a nezadržitelně klesají.

Stříbro je skvělým vodičem, proto je může snadno rozložit silné elektromagnetické pole. Dále je fotosenzitivní, a proto podlehne oxidoredukci v důsledku vystavení slunci, nebo jinému, silnému zdroji světla (netýká se viditelných pásem záření IR- infračervené záření).

Oxidoredukce (zčernání částic, jejich shlukování a sedimentace) proběhne i v kyselém prostředí (pH 4,0 a méně), které se v koloidu může vytvořit v důsledku rozkladu některých organických nečistot.

Kvalitativní charakteristiky koloidního stříbra se stanovují následovně:

- 1- velikost částic v nanometrech, jako standart byly považovány hodnoty > 1 nanometr a menší
- 2- nasycenost koloidu v ppn (jedna částice prvku na 1 milion částic celkem), standart 20 ppn
- 3- hodnota pH, standart byla hodnota 6,5
- 4- senzorické vlastnosti, standart byla medově zlatá, blyštivá, čirá a plně transparentní tekutina (bez sedimentu), prázdné, nepopsatelné chuti. K měření optických vlastností existuje speciální laserové zařízení

Četné výzkumy však ukázaly, že i koloidní stříbro se zcela odlišnými hodnotami je biologicky vysoce účinné. I částice o velikosti 5 nm proniknou na všechna místa určení, hlavním jábkem dlouhodobého sváru je však otázka nasycenosti.

Řada odborníků tvrdí, že hodnoty 20, 30 či 40 ppn mají logické oprávnění a že jen stříbro v této koncentraci přináší účelný efekt. Odvolávají se na skutečnost, že je stříbro v krvi roznášeno nerovnoměrně, v důsledku čehož jsou tkáně blízké lokalitě vstřebávání a hlavních krevních cest zásobeny hojně, ale k perifernímu oběhu se nedostane nic. Pokud má tedy stříbro relativně vysokou koncentraci, v krevním oběhu expanduje, a tak se dostane i do vzdálených tkání.

Jejich oponenti mají stejně silné argumenty. Je-li koncentrace relativně vysoká (20 a více ppn), hrozí, že částice "vypadnou" ze suspenze a vytvoří sediment. Jelikož toho o resorbci stříbra obecně i v individuálních případech nevíme příliš mnoho, musíme počítat s tím, že k dílčímu rozpadu suspenze během resorbce může u příliš koncentrovaného koloidu dojít a že tak přijmeme i zoxidované stříbro, které žádnou biologickou hodnotu nemá, naopak může být pro metabolismus určitou zátěží. Jiným

protiargumentem je, že je přece jen nutné peroální dávkování silně koncentrovaného stříbra hlídat, zatímco dawkám v koloidu v koncentracích do 5 ppn není nutné věnovat zvláštní pozornost. Stejně tak oponenti tvrdí, že u stříbra kvantita dokonale vyváží kvalitu (koncentraci). Koloidní stříbro nevykazuje zjizitelnou toxicitu a jeho případné zoxidované koprodukty tělo snadno vyloučí.

Oproti dřívějším mylným tvrzením dnes víme, že koloidní stříbro zabíjí i přátelské bakterie, které žijí s člověkem a všemi teplokrevnými živočichy v odvěké symbióze a bez nichž by některé vitální procesy těchto tvorů nemohly řádně fungovat. Mikroby ve stovkách miliard jedinců obývají zažívací trakt od ústní dutiny po ústí močovodu a řitní otvor a bez jejich existence by člověk část všech živin nedokázal vůbec vstřebat a využít. V mnohem menších množstvích působí přátelské mikroby v krvi, lymfě a plicích. Role jednotlivých přátelských druhů a kmenů mikrobů je stále velmi málo objasněna. Jistá jsou pouze dvě fakta- za určitých okolností se z přátelských mikrobů stávají původci akutních i vážných chronických chorob, za určitých okolností by se člověk bez mikrobiální flóry zcela obešel.

(vědci od r. 1988 vyšlechtili několik druhů laboratorních zvířat, jejichž organismus je dědičně prostý všech mikrobů, aniž by tato skutečnost degradovala biologické funkce zvířat).

Následek útoku stříbra na přátelské mikroby není pro zdraví nijak nebezpečný, ale nelze jej ignorovat. Zanícení proponenti užívání kol. stříbra z řad výzkumníků i lékařů pili po 10- 20 dnů extrémní dávky (až 250 ml stříbra v koncentraci 250 ppn) jen proto, aby dokázali jeho bezpečnost. Po této kúře u žádného z nich nebyla zjištěna patogeneze zažívání, ani jiné subjektivní potíže.

Nicméně je při dlouhodobém užívání stříbra vhodné mikroflóru zažívacího traktu chránit a doplňovat. Je možné užívat souběžně, jak komerční trávicí enzymové směsi, tak i mléčné zákysy. (má pozn. V lékárnách atd jsou také k dispozici laktobacily, ovšem, jejich počet v jedné kapsli, jež bývá na obalu uveden je nutno brát jen jako "informační", jelikož tento počet byl zastoupen při výrobě. Při sladování tento počet klesá. Navíc- laktobacily je nutno udržovat v chladu (ledniče), což Vám každý lékárník neřekne).

V letech 1990- 98 provedl na univerzitních klinikách prof. dr. Robert O. Becker, expert na otázky biologické elektřiny několik operací svalů, kloubů a vnitřních orgánů, při nichž po ukončení chirurgického zákroku a před šitím instaloval v živé ráně stříbrné elektrody pod proudem z generátoru. Koloidní stříbro se tak tvořilo přímo v poraněné tkáni a ***doba hojení se oproti normálu zkrátila trojnásobně.*** Vyloučila se tak možnost sepse, navíc elektrody byly ze zahojené rány vytaženy, aniž by operovaný cítil větší bolest.

Při peroálním užívání stříbra je nutné dbát na dávkování doporučené výrobcem, které se nutně bude lišit podle koncentrace přípravku. Pokud uživatel nechce současně s kol. stříbrem užívat trávicí enzymy, nebo jiné prostředky chránící vnitřní mikroflóru, měl by denní užívání přerušit po 10, 12ti dnech a po týdenní přestávce začít, je- li to žádoucí znovu.

Dlouhodobější užívání může být prospěšné komukoliv (např. k pokrytí deficitu stříbra- denní dávka doporuč. množství v potravě je cca 0, 05 mg stříbra, z přirozené stravy získáme cca 0, 01 mg. Tento deficit spraví užívání 3 čaj. lžiček, tj 10ml stříbra v koncentraci 3ppn), nicméně je důležité, v případě úporných a vleklých chorob, jako meningitida, zhoubné nádory, leukémie, syndrom EB (Epstein- Barr), AIDS, lymská choroba a mnohé podobné. Tím samozřejmě nechce být řečeno, že užívání kol. stříbra jaksi automaticky vede k vyléčení rakoviny, nebo AIDS, ikdyž řada takových případů byla v literatuře popsána. Individuální metabolické zvláštnosti mohou ovlivnit to, že vnějškově stejný režim užívání stříbra u jednoho uživatele vyvolá naprosté vymizení choroby, zatímco u jiného pouze přispěje ke zmírnění některých příznaků. U HIV pozitivních osob má léčba stříbrem vysoké šance před propuknutím zjevných příznaků choroby AIDS. Potom je nutně spíše počítat s tím, že se celkový klinický obraz choroby nebude díky stříbru zhoršovat.

Užívání stříbra můžeme bez rizika kombinovat se všemi známými léčebnými kúrami a technologiemi a tím dostáváme k dispozici nástroj, jehož účinnost v boji s četnými chorobami nemá prakticky konkurenci.

- Použitá literatura: Association For Advanced Colloid Research, The Colloidal Silver- The Amazing Alternative To Antibiotics, The Association For Advanced Colloid Research 1994, Becker Robert O, Cross Currents, Jeremy P., Tarcher, Inc., Los Angeles 1990, Freudlich, H., The Elements off Colloidal Chemistry, (Translated by H. S. Harfield), E. P. Dutton- Company, Inc, New York 1992, Canty Lloyd Michael, and Zane Baranowski, C. N., Colloidal Silver, The Antibiotic Alternative 1998 a další -